

ת"פ 7483/07/18 - מדינת ישראל נגד ג"ש - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

22 ספטמבר 2019

ת"פ 7483-07-18 מדינת ישראל נ' ג"ש

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

ג"ש - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד זוהר שפק - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הנאשם הינו אחיה של רעיית המתלונן. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגוררו הנאשם והמתלונן בקיבוץ (להלן: "הקיבוץ").
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 30.06.2018 בסמוך לשעה 22:46, בקיבוץ, על רקע סכסוך בתוך משפחתם של הנאשם והמתלונן, הצטייד הנאשם במוט קשיח והגיע לחנייה מספר 1, הנמצאת בסמוך למעונות הסטודנטים ולביתו של המתלונן, בתוך הקיבוץ (להלן: "המקום").
3. מיד ובסמוך למתואר לעיל, המתין הנאשם למתלונן במקום, ומשהגיע המתלונן, פצע אותו הנאשם, בכך שהתנפל עליו מאחור, חנק אותו והלם בו עם המוט בכל חלקי גופו במשך דקות ארוכות, ובד בבד איים על המתלונן באומרו לו: "אתה חתיכת בן זונה אני אחסל אותך היום, אני ארצח אותך היום, אתה לא תראה יותר לא את הילדים ולא את ח', לא תתקרב אליה בחיים". עוד נטען, כי גם לאחר שהמתלונן נשכב על הרצפה והתקפל לצורת עובר, לא פסק הנאשם מלהלום בגופו, עד שדם ניגר מראשו, ורק כאשר הבחין באחרים בקרבת מקום, נמלט הימנו.
4. כתוצאה ממעשיו של הנאשם המתוארים לעיל, נגרמו למתלונן חבלות בדמות חתך בראשו, אשר נסגר באמצעות סיכות, המטומות מרובות, נפיחויות ושריטות, עד כדי כך שהלה נזקק לטיפול רפואי בבית החולים.
5. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **פציעה כשעברית מזוין**, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
6. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם, לבקשת ההגנה, כי הנאשם יישלח לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו. עוד במעמד זה, הוצהר כי כל צד יטען לעונש כראות עיניו.
7. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים, הנושאים אופי חיובי, ובסופם המליץ שירות המבחן לבכר את הפן השיקומי באמצעות ביטול ההרשעה והשתתפות ענישה בדמות צו של"צ וצו מבחן. בתסקירים האמורים, פירט שירות המבחן אודות ההליך הטיפולי שעבר הנאשם, ועמד על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.
8. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 11.09.2019, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.
9. יצוין, כי הטיעונים לעונש נשמעו בשני מועדים שונים תוך שבית המשפט נעתר לבקשת ההגנה לאפשר לנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

10. **בשלב הראיות לעונש מטעם המאשימה**, הוגשו לעיוני תצלומים המתעדים את החבלות שנגרמו למתלון כתוצאה מפציעתו על ידי הנאשם (ת/1) ותסקיר נפגע עבירה (ת/2) - מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה את כל המפורט בתסקיר הנפגע האמור, לבד מלציין כי בתסקיר זה, פירט המתלון אודות הנזק שנגרם לו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. בפרט, הלה מסר כי עודנו סובל מחרדות, סיוטים ליליים, קושי לשאת רעשים מפתיעים, תסכול רב, וקושי לשאת את תחושת ההשפלה הבושה והאיום המתמיד על חייו; אובדן מסוים באמונה בכוותיו וביכולותיו, תלישות, בדידות, בגידה ואכזבה מהנאשם ובני משפחתו; תחושה קשה של חוסר נראות והכרה בפגיעה בו ובמה שעובר עליו; חוסר וודאות, ותחושה מרה של אבדן השליטה על חייו, אשר אינה מאפשרת לו מרגוע. כותבת התסקיר התרשמה בסופו של יום כי הפגיעה שפגע הנאשם במתלון היוותה מקור משמעותי לפגיעה בדימויו העצמי, וטלטלה את תפיסותיו והאמון שנתן באחרים בסביבתו וכי הקושי לחזות באם ישוב להיפגע, מקשה עליו לנהל את שגרת חייו וליהנות מפעילויות שונות ומתפקידיו המגוונים, בין היתר, כאב לילדי, וכי נראה כי הפגיעה פגמה בתחושת מוגנותו של המתלון, אשר היוותה עבורו, לאורך חייו, בסיס להתפתחות וצמיחה בתחומי החיים השונים.
- בסופו של תסקיר נפגע העבירה, הומלץ להשית על הנאשם בין היתר פיצוי כספי גבוה למתלון על מנת להעניק לאחרון, הכרה חברתית כנפגע על ידי הנאשם והכרה בסבלו. למען שלמות התמונה יצוין, כי חרף תמונת הנזק שתוארה בתסקיר זה, בהגינותה ציינה כותבת התסקיר כי המתלון סבל טרם האירוע שבמוקד כתב האישום מהפרעות רגשיות שונות ובהן הפרעת הסתגלות (העשויה לנבוע מאירוע דחק בעבר), שבאה לביטוי פעמים רבות בתחושה של חרדה ואיום ובשל כך אף טופל המתלון תרופתית.
- עוד יצוין, כי לא נעלם מעיני כי שירות המבחן בתסקירו לעניין העונש, התרשם מהמתלון כאדם חזק ואסרטיבי, המסוגל לדאוג לעצמו במצבים בהם חש סיכון לעצמו. אם כי יאמר מיד, כי גם בפני שירות המבחן, ציין המתלון כי מאז האירוע שבמוקד כתב האישום הוא סובל מחרדות, קשיי שינה וחש חרדה כי מקרה מעין זה ישנה.
11. לגופם של דברים, המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, ובייחוד על חומרת החבלות שנגרמו למתלון. בהמשך, הלה עתרה לקבוע מתחם ענישה כולל אשר ינוע בין 12 ל- 48 חודשים מאסר. עוד לדבריה, המלצתו של שירות המבחן אינה הולמת את חומרת המעשים, ולטענתה יש למקם את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של המתחם, לצד ענישה נלווית.
12. **בשלב הראיות לעונש מטעם ההגנה**, העידה אחותו של הנאשם (הגב' ח') ותיארה את התקופה הקשה שעברה על הנאשם מאז האירועים במוקד כתב האישום המתוקן; לדבריה, הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו החל מהרגע הראשון, הבין כי הוא עשה טעות וכי לא היה צריך "לקחת את החוק לידיים" ולפעול כפי שפעל למרות הנסיבות וחששו כי חייה נתונים בסכנה; לדבריה, הנאשם מבין כיום את טעותו וכי הוא מוקף בגורמי תמיכה מהקהילה ומהמשפחה.
13. בא כוח הנאשם חלק על המתחם לו עתרה המאשימה תוך שטען כי על המתחם לנוע מאי הרשעה ועד ל- 18 חודשים מאסר בפועל. כמו כן, הסנגור הפנה להליך הטיפול שעבר הנאשם; לקבלת האחריות מצדו; לגילו הצעיר באופן יחסי; לתקופה שבה היה עצור מאחורי סורג ובריח; לעובדה כי מאז הוא לא הסתבך עוד בפלילים. לאור כל אלה, עתרה ההגנה לאמץ את המלצותיו העונשיות של שירות המבחן (תוך שזנחה את עתירתה להורות על ביטול ההרשעה).
14. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הוא מקבל אחריות על מעשיו ומביע עליהם חרטה עמוקה וציין כי מיד לאחר קורות האירוע ביקש להתנצל בפני המתלון. עוד במסגרת זו, שיתף הנאשם בהליך השיקום שעבר, וביקש כי בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש ויאפשר לו לחזור לשגרת חייו.

דין והכרעה

15. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ר' למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

17. בעצם ביצוע **עבירת הפציעה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. בפרט יצוין, כי את מעשיו ביצע הנאשם כנגד לא אחר מאשר גיסו, בשעת לילה מאוחרת, בסמוך למעונות הסטודנטים ובעודו ממתיין למתלון כשהוא מצויד במוט קשיח. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים, מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים להרוס את שלווה חייהם בסמוך ל"ביתם מבצרם". על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).

18. בעצם ביצוע **עבירת האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989); וכב' השופטת ד' בייניש (כתוארה אז) ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006)).

19. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לאור אופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם, והנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו למתלון כמו גם האיומים הקונקרטיים שהשמיע הנאשם כלפי המתלון לפגיעה בחייו- סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מצויה ברף גבוה.

20. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, בית המשפט נותן דעתו לאופייה של האלימות שהופעלה על ידי הנאשם. בעניין זה יאמר, כי בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם פצע את המתלון בעודו מתנפל עליו מאחור, חונק אותו והולם בו באמצעות המוט הקשיח בכל חלקי גופו. לא זו בלבד, אלא גם לאחר שהמתלון נשכב על הרצפה, לא חדל הנאשם ממעשיו, והמשיך והולם בו, עד שדם ניגר מראשו - מה שעלול היה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש, וכבר היו דברים מעולם. מה עוד, שבנקל ניתן לשער את גודל הנזק שהיה נגרם למתלון אילולא היה מבחין הנאשם באנשים בקרבת מקום וחדל ממעשיו ונמלט מהמקום. עוד יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם תקף את המתלון באמצעות מוט קשיח (בו הצטייד מבעוד מועד), מה שמעצים את פוטנציאל הנזק, ונדמה שלא בכדי קבע המחוקק כי העונש של הפוצע את חברו בעודו מזויין- הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירת הפציעה. ודוק, במקרה הנדון אין עסקין בנזק פוטנציאלי בלבד. שכן, הנאשם גרם

לנזק גופני ממשי למתלונן, ובייחוד הדברים אמורים בכל הנוגע לחבלות שנגרמו למתלונן, ובכלל זה, לחתך בראשו (אשר נסגר באמצעות סיכות); המטומות מרובות, נפיחויות ושריטות, אשר הביאו לביצועם של הליכים רפואיים בבית החולים. ואף הובילה, כך לדבריו של האחרון, לתחושות של פחד והשפלה (ראו בהקשר זה את האמור ב **ת/2**).

21. כן נתתי דעתי לסיבות אשר הביאו את הנאשם לפצוע את המתלונן (כמתואר בסעיף 1 לעובדות כתב האישום). כזכור, הנאשם פצע את המתלונן על רקע סכסוך בתוך המשפחה. בהקשר זה יצוין, כי הגם האם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם לפיה, פגע במתלונן כתוצאה מכך שהתקשה להכיל את פגיעת המתלונן באחותו ואת ההתעללות הנפשית הממושכת שהיא חוותה מצדו, וכי הוא חש צורך להגן עליה ועל ילדיה (וכאמור אינני קובעת זאת), הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלונן באמצעות נשק קר ותוך שהוא גורם לפציעתו. למותר לציין כי סיבות אלו נזקפות לחובתו של הנאשם ואף מציירות תמונה מטרידה מאוד המדמה התנהלות בריונית וברוטאלית ביחסו של הנאשם כלפי המתלונן, ובנקל ניתן לשער את ההשפלה ועוגמת הנפש שחש עת שהותקף על ידי לא אחר מאשר קרוב משפחתו ובמקום ציבורי.
22. בכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע עבירת **האיומים** אשר מיוחסת לנאשם, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג **או קרוב משפחה אחר**; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיום כלפי גיסו, ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא המשפחתי המורחב (הגם אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקף לחובתו.
23. בהקשר זה אף נתתי דעתי לאופיים החמור של הדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלונן ולכך שאין מדובר באיומים ערטילאיים גרידא - אלא ברצף של איומים לפגיעה קונקרטית בחיי המתלונן אשר לוו במעשי אלימות פיזית מצדו כלפי האחרון. חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה מטבע הדברים נטעו בקרבו של המתלונן פחד ממשי לפגיעה בחייו ומצוקה נפשית ממשית ועת היה נדמה בעיניו של המתלונן שהאיומים שהושמעו כלפיו על ידי הנאשם אינם מן הפה אל החוץ, אלא איומים שאכן עומדים להתגשם בכל רגע.
24. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם ממשי, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני משפחה בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
25. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, תחילה מצאתי להפנות לחובה הכללית של בתי המשפט שלא לגלות סובלנות כלפי אלו שבחרו לנקוט באלימות כלפי זולתם, ויפים לעניין זה דבריו של המשנה לנשיא, כב' השופט מ' חשין, בע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל, (07.06.2005), שאמנם נאמרו לפני למעלה מעשור, אך ברי כי עודם רלוונטיים גם בימינו:
"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכול כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו...".
26. לגופם של דברים, סקירת פסקי הדין מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה כשעברין מזוין, **בדרך כלל** נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם מאסר למשך שישה חודשים (ולעיתים אף לתקופה מעט קצרה יותר), שניתן לרצותו בעבודות שירות, וברף העליון מאסר לתקופות הנעות סביב 20 חודשים. כך למשל, ר': ע"פ 4833/16 מלקולם ברמן נ' מדינת ישראל, (05.01.2017); רע"פ 6449/15 הייתם חלואני

נ' מדינת ישראל, (12.10.2015); רע"פ 7378/13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל**, (31.10.2013); עפ"ג (מחוזי חיפה) 5026-10-16 **פיראס נעימי נ' מדינת ישראל**, (13.11.2016). הנאשם הגיש בקשת רשות ערעור על פסק הדין, אולם החלטתו של בית המשפט העליון טרם פורסמה (ראו רע"פ 9094/16); ת"פ (שלום קריות) 18694-03-16 **מדינת ישראל נ' טלמן זרבאילוב**, (18.05.2016); ות"פ (שלום כפר סבא) 45552-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (15.02.2016).

27. אשר לעבירת האיומים, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל**, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים אחת, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה (גם במקרים שבהם מושא האיום היו בני משפחה). לפסקי דין המייצגים את מדיניות הענישה שלעיל, ובעיקר ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ר' למשל: רע"פ 3364/14 **באסס מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנין**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 **מדינת ישראל נ' יוסף ביטון**, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי**, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי**, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016).

28. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושטו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. ובייחוד הדברים נכונים בכל הנוגע לעבירת הפציעה כשעברין מזוין, שם מצינו לא אחת כי נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לתקופתו, אינו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, למשל, אין דין פציעה שנגרמת בעקבות הטחת מוט קשיח בכל חלקי הגוף כדין דקירה בבטן באמצעות סכין, שהצריכה אשפוזים וניתוחים רבים.

29. ברוח הדברים האמורים, נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אם כי, העיון כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות הנדרשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם, והכוונה לסוג העבירות שבהן הורשע כל נאשם, כמותן, הנסיבות שנלוו אליהן, מאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, וכיוצא באלה (כך למשל, ברע"פ 8722/15 **שבאזי תבנאס נ' מדינת ישראל** (21.12.2015), אליו הפנתה המאשימה, עולה כי בניגוד לטענת המאשימה לפיה, על הנאשם הושטו 12 חודשים מאסר, הרי שמעיון בפסק הדין עולה כי בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם בחלקו תוך שקבע מחדש את מתחם העונש ההולם הנע לשיטתו בין 8 ל-14 חודשים מאסר, ובסופו של יום הקל עם הנאשם עת השית עליו עונש בדמות 9 חודשים מאסר בפועל). על כל פנים, כאמור, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושטו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אך טבעי הוא, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ר' בעניין זה: ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

30. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 8 חודשים מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 20 חודשים מאסר בפועל**.

31. בשוליה של נקודה זו, אציין כי לא אוכל לקבל את טענת ההגנה, לפיה על הרף התחתון של מתחם העונש ההולם

להתחיל מאי הרשעה. בהתייחס לרף התחתון הנטען, יש לומר כי אך ורק במקרים חריגים ימנע בית המשפט מהרשעתו של נאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה. קבלת עמדתו של הסנגור, תביא לידי כך שנאשמים בביצוע עבירות אלימות חמורות ואשר נמצא כי בעניינם יש לגזור עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, יסיימו את עניינם כמעט באופן אוטומטי ללא הרשעה. בעצם כך, הלכה למעשה, יהפוך החריג לכלל, וזאת בניגוד להלכה הנוהגת בשאלת ההימנעות מהרשעה.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

32. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.
33. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. לדידי, עצם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות מלמדת כי למעט הסתבכותו זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח ישרני, יש כדי לתמוך במסקנתי זו. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלונן. ויוער, לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה שבדבריו לשירות המבחן בתחילת הדרך ניתן להסיק כי הלה ניסה בעקיפין להשליך חלק מהאחריות לביצוע העבירות על המתלונן דווקא (תוך שהסביר את מעשיו על רקע מערכת היחסים הזוגית העכורה בין המתלונן לאחותו ובשל הפגיעה וההתעללות הנפשית העוצמתית של האחרון באחותו), ועדיין, באותו המעמד הוא גם הביע צער, בושע וחרטה על מעשיו. כמו כן, הנאשם מסר כי הוא מעוניין בקבלת סיוע טיפולי בתחום האלימות והביע מוטיבציה ורצון גבוהים לשיפור ושיקום חייו, להשתתף בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן ואף גילה אמפטיה כלפי המתלונן, והרי שגם בכך יש כדי ללמדנו כי הלה מתחרט על מעשיו ומבין כי אסור היה לו לפעול כפי שפעל. בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - עת בין היתר הוא ביקש את סליחתו של המתלונן - ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו.
34. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירות שבמוקד כתב האישום בוצעו עוד בשנת 2018. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לאותה ספירת זמן "טכנית" - אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם התמסר להליך הטיפול, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים. למעשה, לא יהיה זה מופרז לומר כי האדם שניצב כיום בפני בית המשפט הינו שונה בתכלית מזה שביצע את העבירות המיוחסות לו.
35. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות), וזאת בשים לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר ולנוכח גילו הצעיר, באופן יחסי. כך גם, גילו הצעיר של הנאשם, כשלעצמו, יבוא במניין השיקולים, אם כי ברי שאין המדובר ב"מילת קסם" שתביא מניה וביה להקלה אוטומטית בעונש (ר' והשוו: ע"פ 2420/15 אבטלין אברהם נ' מדינת ישראל, (29.11.2015)). כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור כחודש וחצי מאחורי סורג ובריח, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.
36. בכל האמור עד כה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש שנקבע על ידי. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי שאותו עבר ועודנו עובר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי למצער קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בעתיד. ובמה דברים אמורים?
37. כפי שתואר בתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב, בקבוצה טיפולית לשליטה בכעסים (החל ממרץ 2019), כאשר נמסר מגורמי הטיפול כי הלה מגיע למפגשים הקבוצתיים כנדרש, מגלה רצינות ואחריות באשר להשתתפותו וזמני הגעתו, ועושה מאמצים לשתף באשר לחייו האישיים ועולמו הפנימי. אף הנאשם עצמו הביע שביעות רצון מעצם השתתפותו בהליך האמור, ומסר כי נתרם ממנו, באופן בו קיבל כלים לצורך התמודדות מקדמת עם מצבים שונים

- שבהם הוא נתקל בחיי היום יום. לכל אלה אף יש להוסיף ולהזכיר כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא לאורך כל הדרך עם שירות המבחן והביע מוטיבציה גבוהה לשיקום ולישיפור חייו, תוך שהשירות התרשם כי ההליך המשפטי הינו גורם מרתיע עבורו - ומצמצם את הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק מצדו - וגרם לו לטלטלה ולעריכת חשבון נפש.
38. עוד יוער, כי גם בדבריו בבית המשפט, הנאשם סיפר ארוכות אודות השתתפותו בהליך הטיפול שער, על התהליך שעבר במסגרת זו ועל היתרמותו הרבה מכך. וכל זאת, תוך שניכר כי אכן עסקין בהליך בעל חשיבות מכרעת עבור הנאשם ושהיה בו כדי להחזירו לדרך הישר ולהשיב את חייו למסלולם. אכן, שירות המבחן העריך כי מאמציו של הנאשם לשתף פעולה באשר לחייו האישיים ועולמו הפנימי הינם ראשוניים ואולם, להתרשמות השירות הדבר עולה בקנה אחד עם השלב הטיפולי בו הלה נמצא וכי קיים צורך בהמשך טיפול, והרי שלנוכח המוטיבציה שהוא מביע לכך, הנאשם אכן ימשיך גם ימשיך את הטיפול.
39. בנסיבות אלו, סבורתני כי כבר עתה לא ניתן להתעלם מכברת הדרך הארוכה באופן יחסי שהוא עבר בפן הטיפולי וממכלול התרשמויותיו של שירות המבחן, וכאשר שירות המבחן העריך כי הנאשם מבטא חרטה על מעשיו ומוטיבציה לערוך שינוי בחייו ולהימנע ממעורבות חוזרת בפלילים. אשר על כן, ואף אם עוד צפויה לנאשם דרך שיהיה עליה לעבור בפן הטיפולי, דומני כי כבר היום ניתן לומר שלמצער קיים סיכוי ממשי שהוא ישתקם באופן מלא בעתיד. לאור כל אלה, בשים לב להליך הטיפולי שעובר הנאשם מזה כחצי שנה ועוד צפוי להמשיך ולעבור; ולאור יתר מאפייניו האישיים החיוביים אשר פורטו על ידי קודם לכן, מצאתי כי בפניי מקרה חריג שבו מן הראוי להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות.
40. בטרם חתימת גזר הדין, אציין כי בכל מקרה מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר. אולם בתיק זה - כאשר מצד אחד, ניצבים מעשיו החמורים של הנאשם, מעשים שברגיל ראויים לענישה מחמירה; ומצד שני, ניצבות נסיבותיו הייחודיות של הנאשם - נדמה כי מלאכה זו הפכה לקשה עוד יותר, ואף אודה ולא אבוש כי לתוצאה הסופית הגעתי לא בלי התלבטות והתחבטות.
41. בית המשפט אינו מקל ראש כל עיקר בחומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלונן. אך בסופו של יום, אין עסקין במעשים מהסוג שמחייב מניה וביה את העדפת שיקולי הגמול וההתרעה, ולא בכדי לא אחת מצאו בתי המשפט בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות של פציעה, ולעיתים אף במעשים חמורים מאלה שביצע הנאשם, להשית עונשים החורגים ממתחם הענישה שהוצג, ובהם עבודות שירות לתועלת הציבור, אף ללא הרשעה או הסתפקות במאסרים מותנים, וזאת במקרים ייחודיים ויוצאי דופן, ובנסיבות חריגות כך למשל ר' והשוו: ת"פ (שלום אילת) 44441-02-14 מדינת ישראל נ' גיל אברמוביץ (24.09.2015); ת"פ (שלום תל אביב) 45722-02-12 מדינת ישראל נ' גרינגרוז (09.10.2013); ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 מדינת ישראל נ' רוסטובצב (08.09.2011); ת"פ (שלום ראשון לציון) 14319-05-10 מדינת ישראל נ' סיסאי ליבן (08.05.2012); ת"פ (שלום אילת) 41369-03-13 מדינת ישראל נ' תיתי (15.01.2014); ת"פ (שלום ראשון לציון) 4729-08-10 מדינת ישראל נ' דוד (02.01.2012); ת"פ (שלום ראשון לציון) 2529/09 מדינת ישראל נ' פוזיילוב (11.03.2012); ת"פ (שלום ירושלים) 3541/09 מדינת ישראל נ' עבידאת (30.05.2011); ת"פ (שלום באר שבע) 1378/09 מדינת ישראל נ' קריוצקוב (22.03.2011); ת"פ (שלום קריית גת) 21772-05-11 מדינת ישראל נ' יוסף בלנסי (29.04.2015).
42. בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ההליך השיקומי שאותו עבר ועוד צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, עברו הפלילי הנקי, גילו הצעיר באופן יחסי, הודאתו במיוחס לו, החרטה הכנה שהביע, וכל יתר מאפייניו אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור את עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם הענישה שנקבע על ידי. לצד אלה, הנזקים שנגרמו למתלונן ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם. ויודגש, התוצאה האמורה חריגה היא ואינה משקפת את מדיניות הענישה בעבירות אלה, ושאלמלא הנסיבות הייחודיות והחריגות של הנאשם מן הנמנע היה להגיע אליה.
43. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה

כן היא - המלצה בלבד, וברי כי בית המשפט, האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל השירות, איננו מחויב לה. כאמור, ההגנה חזרה בה מעתירתה לביטול ההרשעה ובנסיבות אלו, ובאיזון בין מכלול השיקולים, והגם שיהיה בשיקול השיקום כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, לדידי לא ניתן להסתפק במקרה הנדון בהיקף השל"צ המומלץ על ידי שירות המבחן. משכך, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תמצא ביטוי בענישה שתושת עליו, מצאתי לגזור עליו **צו של"צ בהיקף גבוה מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן**.
44. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 500 שעות.

העבודות תבוצענה במסגרת מתנ"ס שדרות בתפקיד עובד תחזוקה.

הוסברה לנאשם חשיבות ביצוע הצו ושיתוף הפעולה עם שירות המבחן. כן הוסבר לנאשם כי ככל שלא יעמוד בצו השל"צ, יוכל בית המשפט לגזור עליו כל עונש אחר.

תוקף הצו למשך 18 חודשים מהיום.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות אי עמידתו בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ה. פיצוי בסך ₪ 25,000 למתלונן, ע"ת/3.

הפיצוי יקוזז מסכום הפיקדון שהופקד בקופת ביהמ"ש ע"י בני משפחתו של הנאשם במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תשולם ב- 20 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך ₪ 7,500 שלא לעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב אלול תשע"ט, 22 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.

ב"כ המאשימה:

אבקש עיכוב ביצוע רכיב השל"צ בגזר הדין למשך 45 ימים, לצורך שקילת הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי. ככל שתתקבל החלטה כי לא יוגש ערעור, אודיע לביהמ"ש.

ב"כ הנאשם:

אין התנגדות.

החלטה

לנוכח הסכמת הסנגור ועל מנת לאפשר למאשימה לשקול הגשת ערעור על רכיב השל"צ בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עונש השל"צ למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב השל"צ בגזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"ב אלול
תשע"ט, 22/09/2019 במעמד
הנוכחים.
ננה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**

הוקלד ע"י לירז ביטון.